

991

1852. Νόμος Καταστατικός τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν 309, Ε', σ. 602–613.

992

1852. Φιρμάνιον σ. Μετζήτ, περὶ τηρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαίων τῶν ρωμαίων, ἐν 70, Β', σ. 114–116.

993

1852. Φιρμάνιον ὑπὲρ τῆς Σάμου, ἐρμηνευτικὸν τοῦ φιρμανίου τοῦ 1832, ἐν 127, σ. 119–126. Πρβλ. ἀριθ. 987.

994

1853. Φιρμάνιον σ. Μετζήτ, ὑπὲρ πΚ. Γερμανοῦ Δ', ἐν 76, σ. 164, ὅπου ὁμῶς, ἐκ παραδρομῆς, ἐτέθη χρονία 1852. Πρβλ. 75, σ. 61 σημ. 73.

995

1853. Φιρμάνιον σ. Ἀβδοῦλ Μετζήτ, ἐπικυροῦν τὰς ἐκκλησιαστικὰς προνομίας καὶ τὴν ἀσυδοσίαν τῶν ἐν τῇ Ἐπικρατείᾳ εὐρισκομένων Μονῶν καὶ θρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων, μνημ. ἐν 190, σ. 13(18/6Α).

996

1853. «Ἐθιμα καθιερωθέντα διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων», συνερανισθέντα ἐν 382, σ. 52–54.

Α'. Περὶ κληρονομίας.

Σπάρετ, Μαυροβούριον καὶ Γύθειον.

Ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, ἐγκαταλείπων τέκνα, ἔπειτα δὲ τελευτήσωσι καὶ ταῦτα, ἢ χήρα αὐτοῦ, ἐὰν ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον, μετὰ τὸ πένθιμον ἔτος, δὲν κληρονομεῖ τὰ ἐπιζήσαντα τοῦ πατρὸς τέκνα, ἤτοι τὴν περιελθοῦσαν εἰς αὐτὰ περιουσίαν τοῦ γεννήσαντος πατρὸς, ἀλλὰ κληρονομοῦσι ταῦτα οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, καὶ τοῦτο συμβαίνει εἰς ἀνδρας καὶ γυναῖκας, ἤτοι ἀποθανούσης τῆς γυναικός, δὲν κληρονομεῖ ὁ σύζυγος τὴν προῖκα αὐτῆς, καὶ ἂν ἀκολούθως ἀποθάνωσι καὶ τὰ τέκνα, ἀλλ' οἱ συγγενεῖς αὐτῆς. (Ἀπόφ. 2038/1840 Ἐφετείου Ναυπλίου).

Ἀθηναί.

Ἡ μήτηρ συνέτρεχε μετὰ τῶν τέκνων εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συζύγου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸ μερίδιον αὐτῆς (Ἀπόφ. 683 Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Ναύπλιον.

Ὑπάρχει ἔθιμον, καθ' ὃ ἰσχύει ἡ τριμοιρία (Ἀπόφ. 28 Ἐφετείου Ναυπλίου).

Τῆνος, Νάξος, καὶ Ἄνδρος.

Ὑπάρχει συνήθεια, καθ' ἣν οἱ ἀρχιερεῖς, ἀποβιώσαντες ἀδιάθετοι, κληρονομοῦνται ὑπὸ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν αὐτῶν.

Β'. Περὶ προικός.

Ὁλυμπία.

Ἡ προικισθεῖσα ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς αὐτῆς θυγάτηρ, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ μερίδιον πατρικῆς κληρονομίας, ἂν καὶ τὸ μερίδιον δὲν ἦτο ἀνάλογον. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἡ προικισθεῖσα νομίζει, ὅτι ἦτο ὡς ἀνῆλιξ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προικίσεως καὶ νυμφεύσεως, εἴτε ἄλλως κατὰ δόλον ἐβλάβη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, μὴ λαβοῦσα ἀνάλογον τῆς πατρικῆς καταστάσεως προῖκα, κατὰ τὸν νόμον καὶ τὴν ἐπιείκειαν, δύναται νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν, περὶ ἀνξήσεως τῆς προικός. (Ἀπόφ. 119 Ἐφετείου Ναυπλίου).

Ἀράχωβα.

Αἱ προικισθεῖσαι ἅπαξ, δὲν μετέχουσι τῆς ἀπολειπομένης ἀδιαθέτου περιουσίας τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς αὐτῶν (Ἀπόφ. 165/1838 Ἐφετείου Ναυπλίου).

Μέγαρο.

Ἰσχύει τὸ αὐτὸ ἔθιμον (Ἀπόφ. 3065/1844 Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Λαμία.

Ἰσχύει τὸ αὐτὸ ἔθιμον (Ἀπόφ. 1156/1837 Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Ἀθηναί.

Ἰσχύει τὸ αὐτὸ ἔθιμον (Ἀπόφ. 3622 Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Νάξος.

Ἐπίσης ἡ προικισθεῖσα δὲν ἐξίτηι συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μοίρας (Ἀπόφ. 3137 Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Σίφνος.

Αἱ προικισθεῖσαι θυγατέρες, ἢ προικισθέντες παῖδες, δὲν ἔχουσι δικαίωμα κληρονομίας ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας (Ἀπόφ. 2984 Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ 165 καὶ 735/1838 Ἀρείου Πάγου).

Λαμία καὶ Ἀμφισσα.

Τὰ προικῶα ἐπωλοῦντο δι' ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου ἐγγράφου καὶ ἀντικαθίσταντο διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου (Ἀπόφ. 1980 καὶ 2435 Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Ἀθηναί.

Οἱ σύζυγοι ἠδύναντο νὰ πωλῶσιν, ἐκ συμφώνου, προικῶν κτῆμα ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ μαρτύρων, ἄνευ ἀντικαταστάσεως (Ἀπόφ. 2654 Ἐφετείου Ἀθηνῶν 12 καὶ 3798/1840 Ἀρείου Πάγου).

997

1854. Πουγιουρτί Ἰσμαήλ Βαχμί πασᾶ, βαλῆ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τῆς 6 Ἀπριλίου, πρὸς τοὺς δημάρχους τῆς νήσου *Τήλου*, ἐν 168, σ. 455.

(Διατάσσεται ἡ ἐξώσις τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ἐκ τῆς νήσου. Ὅσοι παρὰμείνουσι θὰ θεωρηθοῦν ραγιάδες). Πρβλ. ἀριθ. 979.

